

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci žalobce **Kaufland Česká republika v.o.s**, se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému **Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Brno, Květná 15, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2013, č.j. BM931-2/150/9/2012-SŘ, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Olomouci (dále jen inspektorát) ze dne 6.8.2012 č.j. EV857-2/097/8/2012-SŘ ve věci správních deliktů podle zákona č. 110/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o potravinách).

V žalobě uvedl řadu námitek proti rozhodnutí inspektorátu s tím, že podle žalobceva názoru nebylo možno zhojit tyto vady rozhodnutím žalovaného. Inspektorát uvedl v rozhodnutí, že žalobce potraviny „uváděl na trh“, přitom podle žalobce má být správně uvedeno, že je „uváděl do oběhu“. Žalobce se ohradil proti tomu, že podle inspektorátu „záměrně“ klamal spotřebitele, když není zřejmé, co bylo podkladem této úvahy. Dále se žalobce ohradil proti tvrzení, že zneužil „trend upřednostňující české výrobky“, inspektorát toto nijak nedoložil. Inspektorát podle žalobce nedostatečně zhodnotil hledisko následku u nedodržení hygienických požadavků, tj. že nedošlo k poškození zdraví. Žalobce namítl dvojí přičítání – to, že žalobce nevyvinul veškeré úsilí k tomu, aby předešel protiprávnímu stavu, považoval inspektorát za přitěžující okolnost. Dále namítl dvojí přičítání spočívající v tom, že inspektorát hodnotil ohrožení práv stovek spotřebitelů jak u následků klamavě označených potravin, tak u následků protiprávního jednání jako celku. Žalobce namítl drakonické navýšení pokuty oproti pokutám ukládaným v předchozích řízeních za obdobné případy a nedostatečné odůvodnění výše pokuty inspektorátem.

Další řada námitek směřovala proti rozhodnutí žalovaného. Podle žalobce nebyly naplněny podmínky pro označení deliktu klamání spotřebitele jako pokračujícího deliktu. Pokud žalovaný argumentoval výsledky průzkumu (upřednostňování českých potravin spotřebiteli), průzkum proběhl v roce 2011, kdy byly oblíbené farmářské trhy, avšak v roce 2012 byly zjištěny nekalé praktiky některých trhovců, takže je otázkou, jestli by dotazovaní poté odpovídali stejně. Podle žalobce je zarážející, že žalovaný opírá svůj názor o odpovědi pouhých 1060 respondentů. Dále se žalovaný podle žalobce nevyjádřil k žalobcově námitce ohledně záměrného klamání spotřebitelů. Žalobce zdůraznil, že údaj o zemi původu byl uveden na přepravečkách, nesprávně označené byly jen informační cedule nad zbožím, je otázkou, zda takové označení uvedlo spotřebitele v omyl. Správní orgány vycházely jen z možnosti uvedení spotřebitele v omyl. Podle žalobce byla porušena zásada legitimního očekávání, když žalovaný v rozhodnutí ze dne 15.11.2012 č.j. BL961-2/115/9/2012-SŘ uvedl, že nemůže obstát sama o sobě úvaha správního orgánu 1.stupně o ohrožení zdraví spotřebitelů, avšak v tomto případě se žalovaný ztotožnil s úvahou inspektorátu.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že s námitkami směřujícími vůči prvostupňovému rozhodnutí se řádně vypořádal. Ani námitky proti rozhodnutí žalovaného nejsou opodstatněné. Průzkum zadaný ministerstvem zemědělství byl dostatečně reprezentativní. Jedním z jeho závěrů bylo to, že v porovnání s obdobným průzkumem z roku 2005 zejména zahraniční potraviny ztratily na důvěryhodnosti o celých 27%. K možnosti uvedení spotřebitele v omyl uvedl, že spotřebitel by neměl být staven do role, kdy si musí vybrat mezi dvěma odlišnými údaji a posoudit, který z nich je pravdivý. K výše citovanému rozhodnutí z 15.11.2012 uvedl, že se jednalo o odlišnou skutkovou situaci. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobci byla inspektorátem uložena pokuta 400.000,- Kč podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách za skutky, které se týkaly porušení hygienických předpisů a klamání spotřebitele. K žalobcově

odvolání změnil žalovaný prvostupňové rozhodnutí tak, že uložil žalobci za použití absorpční zásady úhrnnou pokutu, opět ve výši 400.000,- Kč, přičemž korigoval některé závěry inspektorátu v odůvodnění rozhodnutí (k tomu viz níže).

Krajský soud především nesouhlasí s žalobcovým názorem, že žalovaný měl jedinou možnost, a to zrušit rozhodnutí inspektorátu pro nezhojitelnost vad rozhodnutí. Žalobní námitky směřující proti rozhodnutí inspektorátu (obdobné námitkám odvolacím) byly řádně a podrobně vypořádány žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žádná z nich přitom nedosahovala takového charakteru a intenzity, aby bylo nutno přistoupit ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Konkrétně otázkou „uvádění na trh“ x „uvádění do oběhu“ se žalovaný podrobně zabýval na str. 8 svého rozhodnutí, soud s jeho závěry zcela souhlasí, a zároveň soudu není zřejmé, jak konkrétně by žalobce mohl být případnou záměnou těchto pojmů poškozen na svých právech. Otázkou „záměrnosti“ klamání spotřebitele se žalovaný zabýval na str. 9 svého rozhodnutí. Tato problematika se týkala provozovny v Českém Těšíně (tj. místa na samé hranici ČR s Polskem – pozn. soudu), kromě informačních tabulí a regálových štítků se tam nacházely ještě cedule „Čerstvé z ČR“ a vlaječka ČR. Soud souhlasí s žalovaným, že toto skutečně nelze považovat za pouhou nedbalost. Pokud jde o „trend upřednostňující české výrobky“, žalovaný doplnil rozhodnutí o rozbor průzkumu mezi spotřebiteli, který zadalo ministerstvo zemědělství (k tomu podrobněji u vypořádání žalobních námitek vůči žalovanému). Pokud jde o to, že podle žalobce inspektorát nedostatečně zhodnotil hledisko následku u nedodržení hygienických požadavků, tj. že nedošlo k poškození zdraví, žalovaný na to reagoval ve svém rozhodnutí (viz str. 9) tím, že tuto skutečnost doplnil jako polehčující okolnost. Pokud jde o námitku dvojího přičítání – to, že žalobce nevyvinul veškeré úsilí k tomu, aby předešel protiprávnímu stavu, považoval inspektorát za přitěžující okolnost – i zde žalovaný korigoval názor inspektorátu tím, že tuto úvahu vypustil (viz str. 10). Pokud jde o dvojí přičítání spočívající v tom, že inspektorát hodnotil ohrožení práv stovek spotřebitelů jak u následků klamavě označených potravin, tak u následků protiprávního jednání jako celku, i s touto námitkou se již podrobně vypořádal žalovaný na str. 10 – 11 svého rozhodnutí. Podle krajského soudu žalobce v této otázce vytrhává jednotlivosti z kontextu: u klamavě označeného zboží zdůrazňoval inspektorát množství takto označeného zboží, kdežto u celkových následků jde o možné poškození spotřebitelů v rovině ekonomické (koupili třeba to, co nechtěli) a v rovině ohrožení zdraví (hygienické nedostatky). Dále žalobce namítl drakonické navýšení pokuty oproti pokutám ukládaným v předchozích řízeních za obdobné případy a nedostatečné odůvodnění výše pokuty inspektorátem. Touto námitkou se žalovaný podrobně a výstižně zabýval na str. 11 – 12 napadeného rozhodnutí, na něž lze zcela odkázat, zvláště za situace, kdy k závěrům žalovaného žalobce již nic dalšího v žalobě nenamítal.

K označení deliktu klamání spotřebitele za delikt pokračující lze především uvést, že tato žalobcová námitka, ačkoli se zaštiťuje definicí a komentářem trestního práva, zůstala v obecné rovině. Žalobce neuvedl, v čem podle něj nebyly konkrétně naplněny podmínky pro pokračování, na rozdíl od žalovaného, který se touto otázkou podrobně zabýval na str. 7 rozhodnutí a zdůraznil přitom opakovanost jednání v blízké časové souvislosti, stejný způsob provedení a porušení stejného chráněného zájmu. Pokud jde o spotřebitelský průzkum (stále k nahlédnutí na veřejně přístupných stránkách ministerstva zemědělství – pozn. soudu), je třeba zdůraznit, že žalobcovy nekalé praktiky byly zjištěny v období od prosince 2011 do začátku března 2012, takže pro tento časový úsek považuje soud daný průzkum za zcela relevantní. Žalobcová námitka o pozdější možné změně názoru spotřebitelů je spekulativní.

Pokud jde o počty dotazovaných, žalobce neuvedl, jaký počet by pro něj byl již reprezentativní a z jakého důvodu, tuto jeho námitku považuje soud za obecnou. Dále je nutno uvést, že k žalobcově námitce ohledně záměrného klamání se žalovaný vyjádřil na str. 9 napadeného rozhodnutí, takže tvrzení, že se žalovaný k této námitce nevyjádřil, je liché. Pokud jde o otázku, zda stačí možnost uvedení v omyl, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně sp.zn. 29 Ca 245/2002 (o tom, že stačí pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů). Jak vyplývá z judikatury, Nejvyšší správní soud se ztotožnil s uvedeným závěrem Krajského soudu v Brně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010 č.j. 4 Ads 123/2009-99, který se mimochodem týkal věci téhož žalobce jako v nyní projednávané věci) a Krajský soud v Ostravě neshledal důvod, proč by se měl od těchto závěrů odchýlit. K tomu lze snad jen dodat, že v případě provozovny v Českém Těšíně se navíc nejednalo jen o informační tabule, ale zároveň i o dodatkové cedule a vlaječku, jak už bylo zmíněno, což jsou prvky vizuálně zcela dominující oproti pouhým štítkům na přepravečkách. K závěrečné námitce legitimního očekávání poukazuje krajský soud znovu na výše zmíněný rozsudek Krajského soudu v Brně a především na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který – a to je nutno zdůraznit - ve věci téhož žalobce – již v roce 2010 vyjádřil zcela jasně svůj názor.

Soud tedy neshledal žádnou z žalobních námitek opodstatněnou, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Rozhodoval přitom v souladu s § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 12.3.2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu